

Tajemství z knihovny

„Tak přece povídej, ne nadarmo se jmenuješ *Povídání*, tedy celým názvem *Povídání o pejskovi a kočičce*“, ozvalo se *Ledové království*, „vždyť jsi to v minulé pohádce slíbila“, trvala na svém knížka. „Ano, ano, říkala jsi, že do té doby, než bude knihovna zase otevřená, bychom si mohly povídat tajemné příběhy“, přidala se ze spodní poličky knížka *Den, kdy voskovky řekly dost*. „Copak, tady se povídá tajemný příběh?“ nastražila rožek stránky *Horská cesta*. „No, když se nebudete handrkovat a cpát jedna přes druhou, až si málem zmačkáte vaše krásné obaly, tak můžeme začít“, řeklo malinko přísně *Povídání o pejskovi a kočičce*.

„Jak jsem říkala, tato knihovna je jen o něco málo starší než moje první vydání, takže už je to dlouho, co takhle vždycky nastražím rožek stránky, ale opatrně, abych si stránku nepokřčila, a poslouchám různé tajemné příběhy“, začalo povídat *Povídání o pejskovi a kočičce*. „Tak třeba tahleta knížka ...“ a *Povídání o pejskovi a kočičce* malinko vystrčilo hřbet, ale jen malinko, aby třeba nedej bože nespadlo z poličky. „Tak tahleta knížka ...“ zopakovalo znovu *Povídání*, protože si všimlo, jak se *Ledové království*, *Den, kdy voskovky řekly dost* i *Horská cesta*, všechny tři jako na povel stočily směrem, kterým *Povídání o pejskovi a kočičce* ukazovalo. A samou zvědavostí jim div nevyskočila písmenka z jejich názvů! No umíte si představit, kdyby třeba *Ledovému království* vypadla některá písmenka z názvu? To by pak třeba místo *Ledového království* mělo název třeba *Led Loví* a *Horská cesta* by zase byla *Orá esa* a knížka *Den, kdy voskovky řekly dost*, ta by pak mohla dostat název *Sovy řekly dost*, kdyby jí samým divením vypadla některá písmenka. Naštěstí všechny tři knížky svoji zvědavost včas zkrotily, jinak by asi dostaly úplně jiné názvy a paní knihovnici by to udělalo pěkný nepořádek ve všech knižních seznamech. Takto mohly knížky naštěstí dále poslouchat tajemný příběh, aniž by musely hledat poztráčená písmenka.

„... tak tahleta knížka“ začalo do třetice *Povídání o pejskovi a kočičce*, „úplně v té nejnížší poličce dole vlevo kousek od vstupních dveří ...“ A opravdu úplně dole, ne vyrovnaná vedle jiných knížek, ale úplně stranou od všech ostatních knih ležela docela osamoceně ne moc velká a už hodně zašlá knížka, na které bylo vidět, i když byla zavřená, jak má žluté, nafouklé a pokroucené listy od toho, jak je stará a jak dlouho už tu leží. ... „má v sobě velice tajemný příběh“, pokračovalo dál *Povídání o pejskovi a kočičce*. A knížky už se nemohly dočkat, až si vyslechnou tajemný příběh.

V tom se skulinkou z nedovřeného okna prodral vítr, foukl do stránek staré knížky a začal jimi listovat. A světe div se. Na stránkách nebylo nic. Zhola nic. To se teda *Ledové království* pěkně nadurdilo: „Chceš mi říct, *Povídání o pejskovi a kočičce*, že nás tady tak napínáš,

slibuješ tajemný příběh a pak nám vítr ukáže prázdné stránky?“ A Ledové království se nafouklo tak, že opravdu hrozilo, že se mu docela zničí ty krásné obrázky královských sester Elsy a Anny. „Jej, *Ledové království*, vždyť Ty budeš mít za chvíli všechny stránky tak nafouklé, že budeš vypadat jako ten létající lampionek, který se před knihovnou vždycky pouští při různých velkých slavnostech, a ne jako knížka“ řekla shovívavě *Horská cesta*. „Ano, jako žlutý nebo oranžový lampionek,“ přidala se knížka *Den, kdy voskovky řekly dost*, která už zase váhala, která je ta pravá sluníčková, jestli oranžová nebo žlutá barva.

Ale nejvíce shovívavě se usmálo *Povídání o pejskovi a kočičce*, protože toho už, jak samo zmínilo, od svého prvního vydání toho zažilo spoustu: „Copak vy jste, knížky, nikdy neslyšely o neviditelném inkoustu? Ten se píše citronovou šťávou, a když se pomalu a opatrně text psaný tímto inkoustem nahřeje nad svíčkou nebo se dá do trouby, pak se tajný text, tajná šifra nebo mapa na velice malou chvíli ukáže.“ „Vaaaaau“ velice se podivilo *Ledové království*, až mu samým překvapením zase splaskly stránky, „tak o tom jsem nikdy neslyšelo.“ „No v mé knížce se o tom taky nepíše, tam jdou všechny voskovky kromě bílé hned vidět,“ ozvaly se *Den, kdy voskovky řekly dost*. „V mé pohádce taky paní Jezevcová a kocourkem Lulu nikoho takového, kdo by slyšel o neviditelném inkoustu, nepotkala,“ podotkla *Horská cesta*.

„A Ty víš, *Povídání o pejskovi a kočičce*, co se na těch stránkách psaných neviditelným inkoustem skrývá?“ zeptalo se *Ledové království*. A v mžiku taky *Horská cesta* a *Den, kdy voskovky řekly dost* úplně narovnalý své stránky a napjatě čekaly, co *Povídání* odpoví. „Samozřejmě, že vím,“ usmálo se *Povídání*. „Mám to tady za ty roky obkoukané. Paní knihovnice ke knížce čas od času chodí vždycky si ji vezme stranou, naštěstí je to blízko mé poličky, a tak jí můžu nakukovat přes rameno, jak nad svíčkou čte, co se v tajemné knize nachází. Když budeme mít štěstí, možná si zase půjde nastudovat tu mapu.“ „Jakou mapu?“ divila se *Horská cesta*. „Oh, řeklo jsem mapu?“ divilo se pro změnu *Povídání o pejskovi a kočičce*, které právě zjistilo, že něco prozradilo, ale naštěstí toho neprozradilo tolik, aby knížky nezůstaly napjaté. A navíc měly štěstí, i když byla teď knihovna zavřená, paní knihovnice si čas od času chodila kontrolovat, zda jsou všechny knížky na svých místech, takže jak vstoupila, a knížky slyšely zvonek u vstupních dveří, narovnalý se do pozoru, jako by nikdy k žádné dychtivé debatě o neviditelném inkoustu nedošlo. Paní knihovnice se nejdřív rozhlédla, zda je vše v pořádku, zavřela pootevřené okno, aby vítr zase necuchal knihám stránky a pak šla do té úplně nejnižší poličky vlevo dole, vzala tu starou knihu v šedém tlustém obalu, pak šla kousek stranou, vzala z poličky svícen a velmi opatrně jej u knížky zapálila. A na bílém papíře se objevila mapa! Knížky užasly, ale jen pro sebe, aby na

sebe neprozradily, co se tu děje, když je knihovna zavřená. Paní knihovnice pokývala uznale hlavou, ještě si znovu prstem mapu přejela, než zase zmizí. Pak sfoukla svíčku a šla.

„Kam šla?“ ptalo se *Ledové království*, když se za paní knihovnicí zavřely dveře. *Horská cesta* jen užasle stála v poličce a nedokázala nic říct, jen *Voskovky* si pomyslely, že tohle by ani bílá voskovka nedokázala, co udělal neviditelný inkoust. *Povídání o pejskovi a kočičce* se na všechno to podivování všech knížek dívalo s milým úsměvem a počkalo, než se všechny knížky pořádně dodívá, aby jim mohlo vysvětlit, kam paní knihovnice šla: „Vidíte ten strom tady u knihovny, ten je taky zakreslený na tajné mapě neviditelným inkoustem. Tak to není ledajaký strom, ale když zataháte za pátou větev, přesně jak je to popsáno v mapě, otevře se mezi kořeny tajná chodba a paní knihovnice vstoupí do tajného archivu, kde jsou knížky ještě starší než ta, ve které je vše psáno neviditelným inkoustem, jsou tam taky uloženy knížky, které jsou ještě psány na psacím stroji, ale největší vzácností jsou knihy psané ručně ještě z doby, kdy lidé neznali vůbec žádný tisk a museli každou knihu celou opisovat, pokud ji chtěli mít víckrát. Tak tento vzácný archiv chodí paní knihovnice čas od času kontrolovat a zjišťuje, zda jsou všechny vzácné knihy na svých místech. Jenom nevím, jestli si ty knihy v archivech taky tak povídají jako my tady nahoře v knihovně,“ pomyslelo si *Povídání o pejskovi a kočičce*, „ale myslím, že ano, už toho hodně zažily, a tak si budou mít co říct ...“

24.04.2020

Milada Bobková

Děkuji paní Evě Rémišové za nápad ohledně neviditelného inkoustu a mapy.